

Se-nstejărea apusul, topindu-se pe ramuri

Gabriel Cristea

Veni un gând de vultur din țarmuri vântuite;
Și-n urmă, aspre aripi julind razant văzduhul
se prăvăleau în cercuri spre verzile întinderi
ca-ntr-un vâtej de aer ce străpunsese timpul.

Deșertice reliefuri se așterneau pe delte,
iar lungile talazuri, zdrobite în păduri,
se răsfireau tăcute ca lente caravane
- cocoșe de cămile pe vânturi nisipii.

Se-nstejărea apusul, topindu-se pe ramuri,
și umbre de canide neliniști deșteptau;
Se auzea un murmur, se auzea doar vântul
ce printre ierburi clare fioru-și răscolea.

Sub ultim strop de soare se constela pădurea
și-orbită de eclipsă cu lumea se-nvârtea,
iar păsările lunii, albastre și tăcute
- ca ochiul de fântână - pe timpuri împietreau.